

Baráth Zsolt
országgyűlési képviselő

Országgyűlési Kérdésfelvetés
Irományszám: *K/13279*
Érkezett: 2013 DEC 05.

Írásbeli kérdés

Kövér László úrnak,

az Országgyűlés elnökének

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése alapján írásbeli választ igénylő kérdést kívánok intézni a Honvédelmi Minisztériumot vezető miniszterhez, mint a tárgyban illetékes minisztérium irányítójához „**Hogyan segíti a Kormány a Nagy Háborúban (I. Világháborúban) elesett honvédek hadisírhainak gondozását a volt isonzói-frontvonalon, továbbá mikor lesz méltó emlékhelye, szoborcsoportja az itt elhunyt százazreknek?**”

címmel.

A benyújtott kérdésemre a választ írásban várom.

Tisztelt Miniszter Úr!

1915-17 között 400 ezer Osztrák-Magyar Monarchia hadseregében harcoló katona esett el ezen a mintegy 80 km-es frontszakaszon.

Mint sokaknak, nekem is harcolt itt nagyapám, aki szerencsésen hazatért, így volt alkalma mesélni háborús „élményeiről”.

Tudjuk, az olaszok szövetségeseink voltak az 1800-as évek végén, a háború kitörésekor 1914-ben "semlegesek".

Ennek ellenére 1915-ben „célba vették” Budapestet - és Bécsset is - mint elfoglalandó városokat. Májusban megtámadták az Osztrák-Magyar Monarchiát (ugyanazt csinálták "szövetséges" oláh barátaink is 1916-ban...).

Álló/állásháború alakult ki, melyet a kis területi nyereség, de óriási emberi veszteség jellemezte. Tizenegy isonzói-csata után a Monarchia hadvezetése az Orosz Birodalom összeomlása után összevonta a csapatait, majd német segítséggel - a 29 hónapos védekezés után - támadást indított 1917. október végén. Ez volt a híres Caporettói áttörés. Sikerült előrenyomulni egészen a Piave folyóig, 100 kilométert haladtak előre. Végül az előrenyomulás kifulladt.

1918 végére a Monarchia hátországa is szétesett, nem kellett sok a frontokon harcolóknak-szenvedőknek sem.

Az itt küzdő sok tízezer Honvédek sikerült feltartóztatni az előrenyomuló olasz csapatok egységeit. Nem csak hősiességből, pusztán életben maradásból is tették a dolgukat. Sikerült elérniük, hogy nem taposott idegen csizma magyar földön. Négy évi szenvedés, küzdelem, bombázás, pergőtűz, hideg, nélkülözés minden fronton – és persze otthon is.

Sohase feledjük hősi halottainkat!

Sok száz éven keresztül azért haltak elődeink, hogy mi itt ma élhessünk!!

Ennek ellenére szomorúan tapasztalom, hogy bár minisztériumi koszorúk vannak, de egy méltó emlékműre még nem futotta az Isonzó-völgyében a Magyar Kormány részéről.

Tisztelt Miniszter Úr!

Hogyan segíti a Kormány a Nagy Háborúban (I. Világháború) elesett honvédek hadisírhainak gondozását a volt isonzói-frontvonalon, továbbá mikor készül az állam támogatásával méltó emlékhelye, szoborcsoportja az itt elhunyt magyar százazreknek?

Várom megtisztelő válaszát!

Budapest, 2012. december 5.

Baráth Zsolt

országgyűlési képviselő

Jobbik